

'Clothes' | 'Ρούχα'

Galerie K7, Thessaloniki, Greece 1990
Galerie Opsis, Mykonos, Greece 1990
European Cultural Centre of Delphi, Delphi, Greece 1990
Galleria Fontanella Borghese, Rome, Italy 1989

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ, 9/11/1989 ΑΘΗΝΑ **της Μανίνας Ζουμπουλάκη**

'ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ. Ρισκάρει πάντα....και τα καταφέρνει'

Τα έργα του Βασίλη Καρακατσάνη δεν είναι ακριβώς πίνακες ζωγραφικής-ή μάλλον δεν είναι μόνο πίνακες. Ξεκολλάνε από τους τοίχους και κυκλοφορούν στα δωμάτια, κινούνται, κυματίζουν και συζητούν με αυτούς που γνωρίζουν τη γλώσσα τους.

Ως τις 18 Νοεμβρίου οι πίνακες του Βασίλη (που δεν είναι μόνο πίνακες) παρουσιάζονται κάτω από τον γενικό τίτλο "Ρούχα" στην γκαλερί Τρίτο Μάτι στην Ξενοκράτους.

Όταν ήμουν μικρή φανταζόμουν πως οι ζωγράφοι παιδεύονται μια ζωή να αγοράσουν πινέλα και πίνουν αφέντι (ή άλλα μυστήρια ποτά) μέχρι να γίνουν διάσημοι, γύρο στα εξήντα τους χρόνια. Αντιθέτως πίστευα πως οι σταρ του Χόλυγουντ έχουν όλο το glamour από νωρίς, γι' αυτό προτιμούσα το Χόλυγουντ. Καλύτερα που δεν έγινα ζωγράφος, γιατί δεν θα είχα ποτέ την φαντασία, τα καθαρά χρώματα και τις δυνατές γραμμές του Βασίλη Καρακατσάνη.

Η έκθεση του Βασίλη έχει τίτλο "Ρούχα" και οι πίνακες του είναι ρούχα που θυμίζουν ανθρώπους, επειδή δεν έχουν χάσει τίποτα από την κίνηση των ανθρώπων που τα φόρεσαν. Τα λευκά T σερτς είναι σέξι, ερωτικά και ζεστά πάνω στους χρωματισμένους μουσαμάδες και οι παλιομοδίτικες ποδιές με τα λουλουδάκια που φορούσαν οι νταντάδες) ακτινοβολούν καταπιεστικότητα. Μην παρασύρεστε από τον τίτλο. Τα "Ρούχα" του Βασίλη δεν είναι μόνο ρούχα, όπως οι πίνακες του δεν είναι μόνο πίνακες.

<<Δεν μπορώ να μιλήσω γι' αυτή την συγκεκριμένη δουλειά έτσι, ξεκομμένα>>, λέει ο Βασίλης. <<Υπάρχει μια ολόκληρη προηγούμενη ιστορία, πάει σαν αλυσίδα, δεν πετάγεται από την μια έκθεση στην άλλη...>>.

Για παράδειγμα μια προηγούμενη του έκθεση είχε τίτλο "Σπίτια" και θέμα τα 12 ή 15 σπίτια στα οποία έχει ζήσει, σε διάφορα μέρη της Ευρώπης. Η έκθεση αυτή δεν έφτασε ποτέ στη Ελλάδα γιατί τα έργα πουλήθηκαν έξω από αυτήν. Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ σπούδασε ζωγραφική και σκηνογραφία στην Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και στη Βαρκελώνη με υποτροφία της Ισπανικής Κυβέρνησης.

Έκανε εκθέσεις στην Αθήνα, στη Βρέμη, στο Αμβούργο, στη Μαγιόρκα και έργα του βρίσκονται στο ίδρυμα Μιρό της Βαρκελώνης, στο FPPU του Μοντενίдео και σε διάφορες πινακοθήκες της Ελλάδας.

Οι τίτλοι των εκθέσεων του είναι πάντα απλοί. <<Κοιτάω γύρω μου και βλέπω απλά πράγματα>>, λέει. <<Δεν μπορώ τις σύνθετες επικεφαλίδες, "η μετουσίωση της ουσίας" και διάφορα τέτοια. Μακάρι να φτάσω κάποτε σε ένα τέτοιο εξελιγμένο πνευματικό επίπεδο, ώστε να βάζω σύνθετους τίτλους στις εκθέσεις μου>>.

Λέει ότι τον απασχολούν αυτά που βρίσκονται κοντά του, οι καθημερινοί άνθρωποι, οι ιστορίες τους, τα αντικείμενα, τα σπίτια οι χώροι. Με την δουλειά του εκφράζει την ύπαρξη του, την ίδια του την καθημερινότητα.

Τα καθημερινά αντικείμενα όταν περνούν στο μουσαμά, παίρνουν μια δική τους διάσταση. Μετά λέει ο Βασίλης αρχίζει το παιχνίδι του κόψε ράψε. Η ζωγραφική έχει δικούς της κανόνες, καλλιέργειες νέες λέξεις, πας σε κάποιες αρχαίες ρίζες, ίσως και στον καθένα πίνακα βγαίνει ένα κομματάκι του εαυτού του.

Η της δικής του οπτικής γωνίας.

Και πως γίνεται τα "ρούχα" μαζί με τα δυνατά χρώματα και τις δυνατές γραμμές πάνω στους μουσαμάδες, να αποπνέουν την αίσθηση ζωντανών ανθρώπων;

<<Υπάρχει η ανθρώπινη πίσω τους. Έγιναν για να καλύψουν τις προσωπικές μου εκκρεμότητες με κάποιους ανθρώπους που έπαιξαν ένα ρόλο στη ζωή μου. Είτε επειδή δεν τους είχα μπροστά μου, είτε επειδή φοβόμουν την αντιπαράθεση, ξεθύμανα πάνω στα ρούχα. Έβγαζα συναισθήματα κλείνοντας ταυτόχρονα τις εκκρεμότητες, εκφράζοντας αισθήματα εκ του ασφαλούς, μια και τα ρούχα δεν αντιδρούν. Κάπου παρασύρεσαι με τα ρούχα και οι εκκρεμότητες σου με τους ανθρώπους παραμένουν.....>>.

Δεν πρόκειται για arte povera, σας βεβαιώνω. Απλώς ο Βασίλης χρησιμοποιεί υλικά που είναι άχρηστα για τους ανθρώπους-ένα πεταμένο πακέτο από τσιγάρα παίρνει καλλιτεχνική υπόσταση στους πίνακες του, <<γι' άλλους θα έχει κάποια σημασία, γι' άλλους θα γίνει κομμάτι αξίας για το σαλόνι τους>> αλλά δεν είναι μόνο του ως πακέτο. Συμπληρώνει τα χρώματα και την όλη εικόνα, είναι στοιχείο του πίνακα.

Μετά από όλα αυτά μπαίνει το ερώτημα: Τι σημαίνει να είσαι σήμερα νέος καλλιτέχνης στην Ελλάδα;

<<Πολύ δύσκολο. Όσο μακροπρόθεσμα και αφηρημένα και αν αντιμετωπίσει κανείς την δουλειά του, οι λογαριασμοί τρέχουν. Πρέπει να βρεις ένα τρόπο να ζεις αξιοπρεπώς. Δεν υπάρχει καμιά οργανωμένη βοήθεια, το κράτος δεν υπάρχει καν για τους καλλιτέχνες. Στην Ελλάδα ,η τέχνη, οι γκαλερί και όλα αυτά (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) βρίσκεται στο επίπεδο του μπακάλικου, όπως ήταν πριν μετατραπεί σε σούπερ μάρκετ. Και δεν μπορεί να στηριχτεί κανείς στην πρωτοβουλία των 2-3 αξιόλογων ανθρώπων, που λειτουργούν ως Μαικήνες ή συλλέκτες. Δεν υπάρχει Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, τα μεγάλα ιδρύματα (τράπεζες κ.α.) βγάζουν καταλόγους καλλιτεχνών μόνο εκ του ασφαλούς, για τον Μόραλη ή τον Μαυροίδη, για ανθρώπους που ταλαιπωρήθηκαν μια ζωή μέχρι να καθιερωθούν. Όταν οι καλλιτέχνες είχαν ανάγκη βοήθειας ,όπως έχουν σήμερα οι νέοι, κανείς δεν ρίσκαρε να τους βγάλει καταλόγους ή να τους χρηματοδοτήσει. Στην Ελλάδα δεν ρισκάρει κανείς τίποτε, και το κακό είναι πως, αν δεν ρισκάρεις, δεν καταφέρνεις και τίποτα.....>>.

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ ονειρεύεται μια έκθεση σώου, σ' ένα τεράστιο χώρο, όπου τα έργα του θα ανακτήσουν την τρίτη τους διάσταση. Οι κούκλες θα παίζουν τον ρόλο των ανθρώπων, θα κινούνται στον χώρο, θα υπάρχει πασαρέλα, μανεκέν-ολόκληρο σώου.

Με glamour και όλα αυτά. Όπως είναι στο Χόλυγουντ. Θα ήθελα να δω αυτό το σώου όταν στηθεί. Ως τότε αρκούμαι σ' αυτή την έκθεση που έχει το δικό της glamour..Κεντρική ιδέα;

Αν δεν ρισκάρεις δεν καταφέρνεις τίποτα. Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ ρισκάρει πάντα.